

на вестника, посрѣщането на гоститѣ — по па и другитѣ комитетски хора въ с. Ляхово и пр.

Хуморътъ на Яворова има обикновено „философска“ основа, зависимъ е отъ скептицизма му. — Долавя се наклонността му да съзира у себе си и другитѣ всички човѣшки слабости — несъобразности, странности, наивности, че и глупости.

Това го забавлява въ часове на душевно спокойствие. Тази любима игра, ободряваща угнетения му духъ, е една психологическа дори органическа потрѣба за него. Тя е почивка — пауза всрѣдъ постоянната душевна напрегнатостъ.

Но най-интересната глава отъ споменитѣ на Яворова е безспорно „Едно сражение“. Преди Йордана Йовковъ никой другъ не е писалъ такива правдиви страници, които разкриватъ психологията на боя, както Яворовъ. Тѣзи мѣста сж забележителни преди всичко съ рѣдката искреностъ, съ която сж разказани. Нито сѣнка отъ познатата банална боева афектираностъ, отъ бабайтско позиране. И чудно! Субективниятъ въ поезията си Яворовъ тукъ достига до голѣма обективностъ и спокойствие, когато излага и анализира фактитѣ. Безспорно, най-интересни, нови отъ къмъ психология сж личнитѣ боеви преживявания на участника-поетъ, характерни, обаче, не само за него: въ тѣхъ има нѣщо типично — своиствени сж на всѣки човѣкъ.

Ето напр. това почти сомнабулно състояние, въ което изпада, при вида на близко доближилитѣ се турци следъ събуждането си отъ дълбокъ сънь, — състояние, което мжно се запомня и описва, понеже всичко става съ мъл-